

Sygn. akt III AUa 110/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSO del. Aleksandra Mitros
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2018 r. w Szczecinie

sprawy M. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o ustalenie kapitału początkowego i wysokość świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 listopada 2017 r. sygn. akt VI U 1281/17

oddala apelację.

SSA Barbara Białecka SSA Urszula Iwanowska SSO del. Aleksandra Mitros

Sygn. akt III AUa 110/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 sierpnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił M. D. – urodzonemu (...) - ustalenia kapitału początkowego z uwagi na to, że kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 r.

Zaś decyzją z dnia 3 sierpnia 2017 r. organ rentowy przyznał M. D. począwszy od 1 lipca 2017 r. emeryturę w wieku powszechnym. Emeryturę ustalono na kwotę 5.201,14 zł - dla potrzeb jej wyliczenia przyjęto, że ubezpieczony posiada okres składkowy wynoszący 37 lat, 10 miesięcy i 27 dni oraz okres nieskładkowy wynoszący 5 lat, 3 miesiące i 2 dni, a podstawa wymiaru wynosi 8.270,83 zł (pomnożono kwotę bazową 3.308,33 zł przez wwpw 250%). Przy obliczaniu emerytury nie zastosowano przepisu art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej z uwagi na to, że po przyznaniu emerytury w wieku obniżonym ubezpieczony nie podlegał przez okres co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniom społecznym. Nie

zastosowano także przepisu art. 55a wymienionej ustawy z uwagi na to, że ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniom społecznym po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

W odwołaniach od powyższych decyzji M. D. wniósł o ustalenie mu kapitału początkowego (dla potrzeb wyliczenia emerytury kapitałowej) i obliczenie emerytury zgodnie z treścią przepisu art. 55a ustawy emerytalnej, tj. emerytury kapitałowej, przy zastosowaniu aktualnej kwoty bazowej opierając swoje stanowisko o treść uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 grudnia 2016 r. (sygn. akt III AUa 223/16) i z dnia 19 stycznia 2017 r. (sygn. akt III AUa 312/16).

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie z uwagi na brak podstaw faktycznych i prawnych dla ich uwzględnienia.

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania.

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. – w wyniku rozpoznania wniosku M. D. z dnia 27 sierpnia 2002 r. – przyznał ubezpieczonemu od dnia 1 sierpnia 2002 r. prawo do emerytury. Dla potrzeb obliczenia wysokości świadczenia przyjęło, że ubezpieczony posiada okres składkowy wynoszący 37 lat i 9 miesięcy oraz okres nieskładkowy wynoszący 5 lat i 3 miesiące, a podstawa wymiaru wynosi 4.439,73 zł (pomnożono kwotę bazową 1.775,89 zł przez wwpw wynoszący 250% - został on ograniczony z wysokości 290,03 % wyliczonej z okresu od 1 stycznia 1992 r. do 31 grudnia 2001 r.). W chwili składania wniosku o emeryturę ubezpieczony miał ukończone 61 lat. Do wniosku załączono świadectwo pracy potwierdzające wykonywanie pracy w szczególnych warunkach przez okres ponad 15 lat.

Po przyznaniu prawa do emerytury ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu – z tego tytułu także w ubezpieczeniu społecznym - do 15 sierpnia 2002 r. oraz w okresie od 19 lutego do 1 kwietnia 2003 r.

Ubezpieczony osiągnął powszechny wiek emerytalny (65 lat) w dniu (...) r. Decyzją z dnia 30 grudnia 2015 r. (będącą wynikiem wykonania zarządzenia Sądu i uprzedniego wniosku ubezpieczonego), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przeliczył dotychczasową emeryturę ubezpieczonego w myśl przepisu art. 110a ustawy emerytalnej. Emeryturę ustalono na kwotę 5.165,96 złotych - dla potrzeb jej wyliczenia przyjęło, że ubezpieczony posiada okres składkowy wynoszący 37 lat i 10 miesięcy oraz okres nieskładkowy wynoszący 5 lat i 3 miesiące, a podstawa wymiaru wynosi 8.270,83 zł (pomnożono kwotę bazową 3.308,33 zł przez wwpw 250% - został on ograniczony z wysokości 251,07% wyliczonej z okresu lat od 1994 do 2003). Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 29 stycznia 2016 r. (sygn. akt VI U 708/15) oddalił odwołania ubezpieczonego od decyzji z dnia 15 lipca 2015 r. (dot. odmowy ustalenia kapitału początkowego) i 28 października 2015 r. (dot. odmowy obliczenia emerytury po myśli przepisu art. 55a ustawy emerytalnej). Apelacja ubezpieczonego od tego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 20 grudnia 2016 r. (sygn. akt III AUa 223/16). Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 1 marca 2016 r. (sygn. akt VI U 58/16), oddalił odwołanie ubezpieczonego M. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 30 grudnia 2015 r. (dot. obliczenia jego emerytury po myśli przepisu art. 110a ustawy emerytalnej). Apelacja ubezpieczonego od tego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 19 stycznia 2017 r. (sygn. akt III AUa 312/16).

Po ustaleniu powyższego stanu faktycznego oraz na podstawie przepisów prawa niżej powołanych Sąd Okręgowy uznał, że odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (powoływana dalej jako: ustawa emerytalna), ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z

art. 53. Przy czym, zgodnie z regulacją zawartą w art. 55a ust. 1 wymienionej ustawy, przepis art. 55 stosuje się również do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27.

Przenosząc powyższą regulację na realia niniejszej sprawy Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczony - pobierający od 2002 roku tzw. wcześniejszą emeryturę czyli emeryturę przyznaną w wieku obniżonym w stosunku do powszechnego wieku emerytalnego (w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych) – miałby prawo do obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 ustawy (tzw. emerytura kapitałowa) o ile po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował by ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Tymczasem, ubezpieczony ukończył 65 rok życia w dniu (...) r. (osiągnął powszechny wiek emerytalny wymieniony w art. 27) i po tej dacie nie podlegał ubezpieczeniom społecznym (ostatni okres jego ubezpieczenia zakończył się 1 kwietnia 2003 r.).

Sąd pierwszej instancji miał na uwadze, że ubezpieczony w niniejszej sprawie argumentował swoje stanowisko treścią uzasadnienia wyroków Sądu Apelacyjnego z dnia 20 grudnia 2016 r. (sygn. akt III AUa 223/16) i z dnia 19 stycznia 2017 r. (sygn. akt III AUa 312/16), gdzie - jego zdaniem - wskazano, iż jedynym warunkiem wyliczenia emerytury w wieku powszechnym zgodnie z regulacjami art. 26 jest samo złożenie wniosku. Tymczasem, oba uzasadnienia, które zawierają wprawdzie podkreślone wskazanie, że ubezpieczony dla uzyskania emerytury obliczonej po myśli art. 26 musiałby „złożyć wniosek o przyznanie emerytury w wieku powszechnym”, zawierają w tym samym zdaniu sformułowanie: „... i wykazać zaistnienie pozostałych przesłanek” – czego ubezpieczony wydaje się zupełnie nie dostrzegać.

Reasumując, Sąd Okręgowy wyjaśnił, że skoro ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie emerytury w wieku powszechnym i nie spełnia przesłanek do jej wyliczenia po myśli przepisu art. 55a ustawy, to po pierwsze – brak było podstaw do obliczenia ubezpieczonemu kapitału początkowego (zgodnie z treścią przepisu art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej - co do zasady - kapitał początkowy oblicza się dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r.) i po drugie – emerytura ubezpieczonego winna być obliczona zgodnie z regulacją zawartą w art. 53 ustawy.

Jednocześnie, w związku z zarzutami ubezpieczonego formułowanymi w odwołaniu i na rozprawie, sąd pierwszej instancji wskazał na treść art. 21 ust. 2 pkt 1 cytowanej ustawy, zgodnie z którym, podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury, stanowi podstawa wymiaru wcześniejszej emerytury - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty. Podstawa wymiaru wcześniejszej emerytury ubezpieczonego została ustalona decyzją z dnia 30 grudnia 2015 r., stąd zastosowanie tej podstawy dla wyliczenia wysokości emerytury w wieku powszechnym było w pełni uzasadnione. Brak było przy tym przesłanek do przyjęcia, dla potrzeb obliczenia tzw. części socjalnej, aktualnej kwoty bazowej, z uwagi na to, że ubezpieczony nie spełniał wymogu określonego w art. 53 ust. 4 ustawy – tzn. nie pozostawał w okresie pomiędzy przyznaniem obu emerytur co najmniej 30 miesięcy w ubezpieczeniu emerytalno-rentowym.

Wobec powyższego, sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w całości nie zgodził się M. D., który w wywiedzionej apelacji przedstawił przebieg swojego zatrudnienia oraz przebieg postępowania w organie rentowym w związku z ubieganiem się i przyznaniem emerytury w wieku obniżonym (ubezpieczony mylnie wskazuje, że było to świadczenie przedemerytalne) i przeliczaniem tego świadczenia. Następnie apelujący wskazał, że w dniu 11 lipca 2017 r. złożył wniosek o przyznanie emerytury w wieku powszechnym i w ocenie ubezpieczonego wydane decyzji, które zaskarżył w niniejszym postępowaniu są błędne, bowiem:

- w decyzji o przyznaniu emerytury błędnie ustalono podstawę wymiaru świadczenia, ponieważ podstawa ta winna być ustalona wg art. 15 ust. 2 z uwagi na fakt, że skarżący przez 15 lat pobierał emeryturę w wieku obniżonym, natomiast organ przyjął wppv z poprzedniej decyzji z dnia 30 grudnia 2015 r. bez podania podstawy prawnej;

- ubezpieczony wnosi o obliczenie wysokości emerytury w myśl nowych zasad.

Jednocześnie apelujący wskazał, że wniosek o przyznanie emerytury w wieku powszechnym złożył w dniu 11 lipca 2017 r., tj. po dniu 31 grudnia 2008 r. i spełnił warunek kontynuowania ubezpieczenia po dniu (...) r., a przed ustaniem prawa do emerytury w wieku obniżonym. Skarżący zarzucił, że organ rentowy przy rozpoznaniu wniosku z dnia 11 lipca 2017 r. i przy wydawaniu zaskarżonych decyzji z dnia 1 i 3 sierpnia 2017 r. nie uwzględnił wyroków Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wydanych w jego sprawach z dnia 20 grudnia 2016 r. (III A Ua 223/16) i 19 stycznia 2017 r. (III A Ua 312/16).

Następnie M. D. podniósł, że nie zgadza się z interpretacją przepisów art. 55 i 55a ustawy emerytalnej przedstawioną przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, bowiem w art. 55a ustawy nie ma mowy o konieczności kontynuowania ubezpieczeń społecznych po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o przyznanie emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego z zastosowaniem przepisów art. 26 ust. 6 w związku z art. 55a i 55 ustawy emerytalnej i wybranie korzystniejszej emerytury dla ubezpieczonego.

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jej oddalenie dzieląc w całości ustalenia faktyczne i rozważania prawne przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Organ rentowy podkreślił, że wnioskodawca nie wykazał, iż po (...) r. świadczył pracę, która podlegała oskładkowaniu tym samym nie spełnia przesłanki określonej w art. 55 ustawy emerytalnej, a zatem nie można mu przeliczyć świadczenia w trybie art. 26 w związku z art. 55 i 55a ustawy emerytalnej.

Jednocześnie organ rentowy wyjaśnił, że dzięki zmianie ustawy emerytalnej polegającej na wprowadzeniu art. 110a możliwe stało się przeliczenie świadczenia w trybie art. 110 po wykazaniu przez wnioskodawcę, że po obliczeniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z uwzględnieniem w całości lub w części wynagrodzenia wnioskodawcy uzyskanego po dacie przyznanej emerytury przedmiotowy wskaźnik jest wyższy aniżeli 250%. W przypadku wnioskodawcy ten wskaźnik po uwzględnieniu wynagrodzenia po dacie przyznanej emerytury był wyższy od 250% średniej krajowej możliwe było przeliczenie świadczenia wnioskodawcy w tym trybie to jest zastosowanie do obliczenia podstawy wymiaru nowej kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku. W taki też sposób organ rentowy przeliczył świadczenie wnioskodawcy decyzją z dnia 30 grudnia 2015 r. Od tej decyzji wnioskodawca również złożył odwołanie, które zostało oddalone wyrokiem Sądu z dnia 1 marca 2016 r., sygn. akt VI U 58/16. Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 19 stycznia 2017 r., sygn. akt III AUa 312/16, oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił w sprawie stan faktyczny, który praktycznie był bezsporny między stronami, na podstawie dokumentacji przedłożonej przez strony, w tym na podstawie akt emerytalnych ubezpieczonego. Sąd Apelacyjny ustalenia tego Sądu w całości uznał i przyjął jako własne. Sąd odwoławczy nie stwierdził przy tym naruszenia przez sąd meriti prawa materialnego, w związku z czym podzielił także rozważania tego sądu w zakresie przyjętych przez niego podstaw prawnych orzeczenia.

Apelacja M. D. sprowadza się jedynie do zarzutu naruszenia art. 55 oraz art. 55a ustawy emerytalnej poprzez błędną jego interpretację i tym samym przyjęcie, że ubezpieczonemu nie przysługuje prawo ponownego ustalenia emerytury, na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej w przypadku wcześniej przyznanego prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Zatem najpierw trzeba wyjaśnić, że z uzasadnienia projektu ustawy z dnia z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, na którą powoływał się ubezpieczony wynika jednoznacznie, że osoby urodzone przed 1948 r. nie zostały objęte reformą emerytalną, dlatego ich emerytury obliczane są wg tzw. starych zasad. Pod pewnymi warunkami istnieje jednak możliwość obliczenia emerytury wg

tw. nowych zasad. Zgodnie z art. 55 ustawy emerytalnej ubezpieczony urodzony przed 1949 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę na podstawie art. 27 po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26, czyli wg nowych zasad, jeżeli jest to dla niego korzystniejsze. Wprowadzono taką możliwość dla osób urodzonych przed 1949 r., aby zachęcić je do rezygnacji ze zgłoszenia wniosku o wcześniejszą emeryturę oraz do opóźnienia przejścia na emeryturę z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego.

Propozycja dodania art. 55a wynikała z faktu, iż przepis art. 55 ustawy nie miał zastosowania do ubezpieczonego urodzonego przed 1949 r., który przed osiągnięciem wieku emerytalnego, miał ustalone prawo do wcześniejszej emerytury i pobierał to świadczenie. Dyspozycja art. 55 nie obejmowała potencjalnie szerokiego kręgu osób, które były uprawnione do wcześniejszej emerytury a jednocześnie kontynuowały zatrudnienie lub inną pracę podlegającą ubezpieczeniu. Przepis ten niezasadnie wykluczał takie osoby od prawa do ubiegania się o przyznanie emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy.

Zmiana umożliwiła zastosowanie tzw. nowych zasad wymiaru do obliczenia emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, również wtedy, gdy emeryt przed jej uzyskaniem był uprawniony do wcześniejszej emerytury. Mając na uwadze treść art. 25 ust. 1b ustawy, zgodnie z którym ubezpieczonemu urodzonemu po 1948 r., który pobrał wcześniejszą emeryturę, podstawę obliczania emerytury przyznanej z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, analogiczne rozwiązanie zostało zastosowane do adresatów art. 55a.

Kierując się konstytucyjną zasadą równości wobec prawa w przypadku ustalenia prawa do nowego świadczenia emerytalnego obliczonego wg nowych zasad, wcześniej przyznane świadczenie ulega wygaśnięciu z uwagi na to, aby osoby urodzone przed 1949 r., które przed uzyskaniem prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego obliczonej wg nowych zasad miały przyznaną wcześniejszą emeryturę, nie były w lepszej sytuacji niż osoby, których obecnie dotyczy art. 55 ustawy.

Z omawianych regulacji - art. 55 i 55a ustawy emerytalnej – jednoznacznie wynika, że aby skorzystać z przewidzianej w nich możliwości, ubezpieczony musiał złożyć wniosek o przyznanie emerytury w wieku powszechnym i wykazać zaistnienie pozostałych przesłanek, w tym kontynuowanie ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego. Ubezpieczony co prawda wniosek złożył o przyznanie emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego po dniu 31 grudnia 2008 r., jednakże nie wykazał zaistnienia pozostałych przesłanek do przeliczenia wysokości tego świadczenia w myśl powołanych regulacji.

Powyższe znajduje potwierdzenie w utrwalonym i jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego, którego wyrazem jest między innymi wyrok z dnia 8 marca 2017 r., II UK 755/15 (LEX nr 2271459, w którym wskazano, że nie ma przeszkód prawnych, aby ubezpieczony pobierający emeryturę przyznaną mu w niższym wieku emerytalnym dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - art. 32 u.e.r.f.u.s., domagał się przyznania emerytury przysługującej w tzw. powszechnym wieku emerytalnym na podstawie art. 27 tej ustawy, ponieważ ze względu na odmienne przesłanki nabycia prawa do obu tych świadczeń organ ubezpieczeń społecznych powinien wydać decyzje w oparciu o różne podstawy prawne przysługujących ubezpieczonemu świadczeń emerytalnych, a następnie wypłacać świadczenie wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego - art. 95 ust. 1 ustawy. Jeżeli więc nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, przepis art. 55 u.e.r.f.u.s. należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 65 lat dla mężczyzn, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu uzyskania przez te osoby emerytury wcześniejszej (art. 32 ustawy) lub w niższym wieku emerytalnym (art. 29 ustawy). Dalej Sąd Najwyższy podkreślił, że z możliwości obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 55 u.e.r.f.u.s., nie mogą korzystać ubezpieczeni urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949 r., także kontynuujący ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w art. 27 tej ustawy wieku emerytalnego, którym przyznane zostały emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (art. 27 ustawy)

przed końcem 2008 r. w wysokościach obliczonych według dotychczasowych zasad, także wówczas gdy nie pobierali takiego świadczenia, wobec kontynuowania zatrudnienia.

Podobnie w wyroku z dnia 20 września 2017 r., I UK 339/16 (LEX nr 2390759) Sąd Najwyższy wskazał, że zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy ma utrzymywanie przez osobę w nim określonej statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) oraz stwierdzenie, że status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po nabyciu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 u.s.u.s.). Po to jednak, żeby "wejść" do nowego systemu obliczania emerytur, konieczne jest kontynuowanie pozostawania w ubezpieczeniu i wstrzymanie się z realizacją nabytego prawa do czasu, kiedy nowe reguły zaczną działać, co wskazuje na określenie podmiotowego zakresu art. 55.

M. D. pobierał od 2002 roku tzw. wcześniejszą emeryturę czyli emeryturę przyznaną w wieku obniżonym w stosunku do powszechnego wieku emerytalnego, w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych. Powszechny wiek emerytalny ubezpieczony osiągnął w dniu 23 marca 2006 r., natomiast wnioski o emeryturę w wieku powszechnym M. D. złożył dnia 11 lipca 2017 r. W sprawie bezspornym jest, że ubezpieczony po dniu 1 kwietnia 2003 r. nie podlegał ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym. Zatem ubezpieczony miałby prawo do obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej o ile po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego kontynuowałby ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Tymczasem, ubezpieczony ukończył 65 rok życia w dniu (...)r. (osiągnął powszechny wiek emerytalny wymieniony w art. 27) i po tej dacie nie podlegał ubezpieczeniom społecznym. Ostatni okres jego ubezpieczenia zakończył się 1 kwietnia 2003 r.

Takie stanowisko wynika także, z przywoływanych przez ubezpieczonego wyroków Sądu Apelacyjnego z dnia 20 grudnia 2016 r. (III AUa 223/16) i 19 stycznia 2017 r. (III AUa 312/16).

Również zarzut błędnego ustalenia podstawy wymiaru świadczenia ubezpieczonego w decyzji z dnia 3 sierpnia 2017 r. okazał się nieuzasadniony, skoro podstawą ustalenia wysokości tego świadczenia w myśl art. 21 ust. 2 pkt. 1 w związku z ust. 1 pkt. 1 ustawy emerytalnej. W myśl tego przepisu podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury stanowi podstawa wymiaru emerytury - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5 czyli wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%. Skarżący nie przedstawił szczegółów tego zarzutu wskazując jedynie, że wysokość świadczenia winna być ustalona przy uwzględnieniu art. 15 ust. 2 ustawy emerytalnej. Taki sposób nie znajduje jednak oparcia w wyżej wymienionych przepisach (art. 21 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 pkt. 1 ustawy emerytalnej), które w sposób wyczerpujący wskazują sposób ustalenia podstawy wymiaru emerytury w wieku powszechnym dla osoby, która pobierała emeryturę w wieku obniżonym. Dlatego omawianym zarzut należało uznać go za chybiony.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

SSA Barbara Białecka SSA Urszula Iwanowska del. SSO Aleksandra Mitros